

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HARA KIRI

Thriller in drie bedrijven

door

Paul Livine

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1153

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1983 Toneelfonds J. Janssens/Paul Livine

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S
=====

Roger TEMPLE: +- 35 jaar. Door lang verblijf in Japan wil hij de gebruiken van dit land in zijn huis overbrengen. Is eerder uit snobisme orientalist. Gewetenloze kerel die er alleen op uit is geldelijk voordeel uit alles en nog wat te slaan.

Anne TEMPLE: Echtgenote van eerste. Zelfde leeftijd ongeveer. Stilzwijgend, onderworpen, schuw en bevreesd. Getyraniseerd door haar echtgenoot.

LOUISE: de meid. Stoutmoedig, agressief en onverschrokken.

FUMIO: Een Japans butler. Doet zich slaafs voor aan zijn meester.

Patricia WHITLY: Zuster van Anne; iets ouder. Staat vijandig tegenover Roger Temple.

John WHITLY: Echtgenoot van voorgaande. Beiden vormen een gelukkig koppel. Staat kritisch tegenover Roger Temple's gedrag.

Diana DYLAN: Ongehuwd. Soort demi-mondaine. Minnares van Roger Temple.

David MORGAN: ongehuwd; oud koloniaal, thans politieinspecteur.

D E C O R
=====

Het decor is dezelfde voor gans het stuk.
Bestaat uit een nagebootst Japans interieur.
In fond een venster bestaande uit drie smalle delen, een
weinig achterwaarts tegenover muur fond.
Rechts een schuifdeur naar keuken en kamers.
Links op het einde van de zijmuur ook een schuifdeur naar
hall en voordeur.
Ongeveer in het midden van de plaats een lage tafel waaraan
men gehurkt moet zitten.
Rond de tafel enkele rieten tapijtjes.
Rechts twee à drie zitbankjes tevens als kistje kunnende
dienen.
In fond een kapstok.
Rechts tegen zijmuur wat planten en bloemen.
Fond, tussen venster en schuifdeur van links een Boeddhabeeld
op een verhoog of kastje.
Op muur rechts een wapenbord met twee gekruiste kromme sabels.

H A R A - K I R I

=====

le b edrjff

=====

Bij het opengaan van het gordijn zit TEMPLE in kimono, gehurkt; benen gekruist achter de tafel. Hij is een boek aan het lezen, heeft een scherpe dolk welke dienst doet als papiersnijder in de rechterhand; met de dolk snijdt hij de bladen van het boek open.

Het is zeer warm, midden de zomer; nu en dan wuift TEMPLE met een waaijer die hij in de linkerhand houdt, voor zijn gezicht. Na enkele ogenblikken komt zijn echtgenote ANNE binnen van deur links. Ze heeft moeite met de schuifdeur en na enkele pogingen lukt ze er in ze te sluiten. Dit maakt gerucht.

Anne mompelt, dñch verstaanbaar:

Dat vervloekt ding, waarom hebben wij geen deuren zoals iedereen?

Rog. bars: Kun je niet wat voorzichtiger zijn ? Onnodig al dat kabaal te maken en ten andere hoeveel maal heb ik je gezegd dat ik niet wil gestoord worden als ik werk ?

An. zeer bedeesd: Dat is hier toch de woonkamer, Roger. Je werkt niet, je leest en daarbij die deur is zo weerspanning, ik kan er nooit goed weg mee.

Rog. steeds bars: Boeken lezen is ook werken. Op één bladzijde van dat boek staat meer wijsheid dan ik je holle hoofd (spottend) De deur is weerspanning ! Ha... waart jij maar zo weerspanning als die deur ik zou me mogen beloven.

An.: Ben ik weerspanning ?

Rog.: Neen ? wat ben je dan ? Hoeveel maal heb ik je reeds gezegd dat je in foekoe dient te zijn in huis ?

An.: Wat is dat ?

Rog.: Of beter gezegd nationale kleederdracht, o.a. een kimono, weet je dat nu nog niet en dan durf je te beweren niet weerspanning te zijn.

An.: Ik verdraag zo moeilijk een kimono. Ik heb altijd de indruk in mijn nachthemd rond te lopen en in dat stuk vod riskeer ik op de trappen mijn nek te breken. Dat zou je misschien wel willen.

Rog. ruw: Eerst en vooral een kimono is geen stuk vod maar een eerbiedwaardig kledingstuk. Och ! wat zijn jullie allemaal schappjes ! Zie naar de Japanezen (in extase) Ha ! Japan, het

land van de rijzende zon, het volk met zijn diep godsdienstig leven, het reine volk, het... (hij ziet dat An. stilletjes weent)
Och ! jullie zullen dat nooit begrijpen.

An.: Waarom ben je zo brutaal, Roger. Ik ben toch je vrouw.

Rog.: Ik hoop niet voor lang meer. Ik heb een advocaat geraadpleegd. Ik wil scheiden.

An. plots opwellend: Ha, ha, mijn geld is op en meneer gaat er vandoor (wenend) Ik vraag me werkelijk af wat je aanvoert om te scheiden.

Rog. spottend: Ik heb argumenten genoeg. Ten eerste moet de vrouw de dienaar van de man zijn en dat ben je niet; je bent integendeel weerspanning en ongehoorzaam. Ten tweede ben je onvruchtbaar en dat is ook een reden tot echtscheiding.

An. is intussen op een zitbanje gaan zitten.

An.: Dat telt misschien allemaal in Japan, maar je vergeet dat we in Europa zijn.

Rog. voelt zich verontgelijkt: Wel dan doen we het in Japan !

An. steeds met stillen stem, meer voor zichzelf: Dat dacht je maar. Zover zijn we nog niet.

Toen je me ten huwelijk vroeg was je helemaal anders, je beloofde me de hemel op aarde, het is helaas het tegendeel geworden...

(schuw naar Rog? ziende) een hel.

Rog. stuift woedend op: En toch zal je doen wat ik je beveel (springt recht en zwaait vervaarlijk met de dolk, laat de dolk zakken en legt hem op tafel)

An. wenend: Wat heb ik in 's hemelsnaam misdaan om zo'n monster te huwen ? (roepend) Ik haat je ! ik haat je ! ik haat je !

Rog.: Stik, verduiveld !

Enkele seconden te voren is de butler, een Japanner, geruisloos binnengekomen en heeft het einde van de twist afgewacht; het hoofd lichtjes naar voren gebogen. Hij heeft een kleine gong en een klepel in de hand, groet: Hachimé machite ! Meester, vergeef me... ik heb die gong hersteld.

Rog. van toon veranderend, eerder vriendelijk: Ha, Fumio, goed zo. Stel hem op tafel

De butler doet het. Rog. grijpt te klepel en klopt op de gong.

Rog. tevreden: Dat is een vertrouwde klank. Dat herinnert ons

aan dat dierbaar land, niet waar, Fumio ?

Fumio: Zeker, meester, zeker.

Plots komt de meid Louise binnen uit deur rechts:

Louise: Heeft mevrouw geroepen ?

An.: Ik ? Neen, Louise.

Louise: Ik hoorde zoiets als een klokkegelui. Wat was dat ?

Rog.: Bemoei je er niet mee en stap het af.

An.: Stof hier wat af en zet de boel wat in orde.

Louise: God, mevrouw.

Rog. tot Louise: Wat heb ik gezegd, meid ?

Louise half spottend: Jij ? Dat weet ik niet.

Rog.: Ik heb gezegd: stap het af !

Louise: Ja maar, he...

Rog.: Geen ja maar, vooruit. Trouwens wat kwam je hier doen ?

Louise: Ik ben gekomen op dat klokkegelui.

Rog.: Dat is geen klokkegelui; dat is een gong, domme gans.

Louise richt zich kwaad op na dit gezegde en staart Rog. vlak in de ogen: Mevrouw heeft me gezegd hier af te stoffen.

Rog.: En ik zeg je het af te stappen, wie is hier de baas misschien ?

Louise: Dat trek ik me niet aan, ik ben de meid van mevrouw, na!

Rog. gaat plots naar Louise, neemt ze bij de arm en wil haar naar de deur rechts duwen.

Louise: Hela ! hela ! ik laat met mij niet sollen. Afblijven ! Rukt zich zodanig brusk los, dat Rog. even wankelt. An. houdt haar hart vast:

An.: Och God toch !

Rog. wil in woede naar Louise gaan als plots de bel van de voordeur gaat. Dit verandert volledig de stemming en Anne laat een zucht van verlichting. De butler Fumio gaat af deur links. Rog. herschikt zijn kleren.

Louise: Wat denkt die wel. Hij zou beter zulke toeren uithalen bij de scheefogen.

An. sussend: Tòe, 't nu goed, Louise; ga maar.

Louise gaat naar deur rechts, mompelend en steekt een vuist uit in de richting van Rog.. Af.

Fumio op: Meneer en mevrouw Whitly zijn in de hall, meester.

Rog.: Wat komen die bemoeials hier doen ?

An.: 't Is toch mijn zuster, Roger, en ze zijn reeds drie maand weg geweest op reis.

Rog. tot Fumio: Zeg dat ze binnenkomen.

Fumio af links en terug op gevolgd door Pat. en John.

John stapt ~~ik~~ eerst binnen, gevolgd door Pat. John trekt zich verwonderend een weinig terug wanneer hij het vertrek aanschouwt. Hij schiet plots in een luide lach.

Wat is dat nu ? (spotend) We zijn toch bij meneer en mevrouw Temple.

Rog.: Is dat je begroeting ? spotternij.

John: Man toch, wat steekt jij in je hoofd ?

Rog.: Daar hoef ik geen uitleg voor te geven. Ik heb het recht in de sfeer te leven die mij belieft.

Pat. is regelrecht naar An. gegaan, zonder zelfs Rog. te begroeten

Pat.: Och, wat is het toch drukkend heet vandaag.

Fumio, de butler, blijft intussen voor het Boeddhabeeld staan.

Pat.: Wat is dat hier allemaal, wat een eigenaardige meubilering, zeg.?

An. Rog. bedoelend: Wat wil je, hij wil dat zo, dat brengt hem in een Japanse sfeer, zegt hij.

Pat.: Waar zijn je mooie meubels dan ?

An.: Verkocht, zusje, verkocht.

Pat.: Verkocht ? Waarom ?

An.: Om in ons levensonderhoud te voorzien, ja, ja, je verstaat me goed: om eten te kopen.

Pat.: Wat een toestand, heb je dat gehoord, John ?

John loopt ondertussen rond, bekijkt alles aandachtig, vooral het Boeddhabeeld, trekt de schouders op en glimlachend draait hij met zijn wijsvinger aan zijn hoofd als om te beduiden: "Die is gek". Rog. heeft het gezien en vliegt uit tegen John Ik wil hier in ~~de~~ mijn eigen huis niet beledigd worden, hoor vent !

John wrijft met een hand over het beeld en zegt:

Er ligt stof op je afgod, kerel.

Rog. roept: Blijf er af met je ongewijde poten !

John: Ho ! ho !

John bemerkt de gong en slat met de klepel.

Rog.: Nu nog beter. Wat komen jullie hier doen ? Met ons de gek houden ?

Pat.: Met ons ? Als je Anne daarmee mede bedoelt ben je mis. Trouwens wij komen eens zien hoe het met dat arme schaap gaat. (tot Anne) Jullie waren hier toch samen toen we binnenkwamen.

An.zuchtend: Juist, aan het ruziemaken, zoals gewoonlijk. Hij heeft me weer uitgescholden voor al wat lelijk is (zacht wenend) Ik houd het niet meer uit !

John: Schandalig, ben je niet beschaamd

Pat. ^{tot Rog.} ~~stiller~~ tot An.: je had hem al lang moeten verlaten.

An.: Dat kan ik niet, het is hier mijn huis; 't is het enige wat ik nog bezit. Al de rest heeft hij daar (wijzend naar Rog.) ingepalmd, verkwest of wat weet ik.

Pat.: Wat zeg je ? Maar Anne, we hadden elk zowat 20.000 pond toen onze ouders stierven... en dat is... (tot JOHN) John hoor je dat ? Die vent heeft...

John: Ja, ik heb het gehoord.

Rog. is ondertussen weer neergehurkt en gebaart te lezen.

John: Zeg Roger, dat gaat wat te ver met jou, hoor. Ik ben verdraagzaam, maar zo iets gaat mijn petje te boven.

Rog. staat traag op en plots tiert hij zo luid hij kan: Ik kan met dat mens niet meer leven. Ze moet hier weg, uit mijn ogen, allemaal, allemaal... Ik kan je allen missen!

Pat.: Hola, beste vriend, ik...

Rog.: Sedert wanneer ben ik je beste vriend ?

Pat.: Gelukkig maar. God zij dank. Je schijnt te vergeten dat Anne mijn zuster is, we komen naar haar informeren, de sukkel.

Rog. spottend: De sukkel !

Rog. springt naar Anne; deze heft dreigend de dolk in de hoogte.

Pat. houdt de pols van An. vast.

Pat.: Kom, kom, ga rustig zitten, en.. (naar Fumio wijzend) Wat doet dat mormel hier ?

Rog.: Die jongen is ingetogen, in extase. Hij mag als voorbeeld dienen voor iedereen. (tot Fumio) Ga nu maar.

Pat.: Zeg eens, Roger. Waar ben je met Anne's geld gebleven ?

Rog. kwaad: Dat zijn mijn zaken, mevrouwetje !

An.: Zie je wel, zijn zaken, maar mijn geld !

Rog.: De bruidschat van de vrouw wordt integraal bezit van de man.

John: Man, jij houdt er toch zonderlinge principes op na.

An. met een zucht: Dat is Japans, John.

Pat. tot Rog.: Je was beter ginder gebleven.

Rog.: Ho! ho! dat is juist. Maar begrijpen jullie dan niet dat iemand de zeden en de gewoonten van een ander volk kan overnemen. En wat een volk ! Ze zullen jullie nog allemaal doen stikken..

John: Mogelijk, maar intussen geniet ik liever van wat ik heb en ben.

Rog.: Natuurlijk ! het stoffelijke, jullie kunnen daar geen afstand van doen. Neem liever een voorbeeld aan hem (wijzend naar het Boeddhabeeld).

John: Me dunkt dat jij van het stoffelijke toch geniet of minstens genoten hebt.

Pat.: Ik kan naar die kletspraat niet meer luisteren. Kon, Anne, we gaan wat frisse lucht happen.

Neemt Anne bij de schouder, deze is zeer teneergeslagen.

Pat.: Kom je mee, John ?

John: Graag. Ik kan niet langer die lucht hier inademen.
(John, Pat. en An. af)

Vooraleer weg te gaan roept An. naar Fumio; Fumio op.

An.: Hier Fumio, neem dat mee.

Overhandigt hem de dolk, het lemmer naar voren.

Fumio neemt de dolk voorzichtig bij het lemmer.

Pat.: Waarom geef je hem die dolk zo, het lemmer naar voren ?

An.: Fumio wil dat zo; hij heeft het recht niet, zegt hij, zijn handen te plaatsen waar die van zijn meesters waren. Zie je (spottend) dat is Japans.

Pat. hoofdschuddend: Men zou zich hier soms in de middeleeuwen wanen (af met An.)

Fumio blijft staan met de dolk in de hand. Rog. zwaait regelmatig met zijn waaijer voor het/aangezicht.

Rog. hoofdschuddend: Wat een ras ! Luilakken, gemakzuchtig, he... och ik weet niet hoe ik ze moet bestempelen.

Fumio: Ja meester, zij zijn een oud volk, wij zijn een jong volk, vol dynamisme, vol werklust.

Er wordt gebeld, niemand reageert.

Rog. beamend: Ja jongen, dat is juist... hoewel je slechts een halfbloed bent... maar kom... zeg, heb je voor alles gezorgd

zoals ik het je gevraagd heb ?

Fumio: Ja meester. Ik heb de twee reisbiljet^ten op mijn kamer. De valiezen staan klaar op zolder. Daar komt toch zelden iemand.

Rog.: Juist. Zeer goed. Je hebt wel voor het visum gezorgd ?

Fumio: Die heb ik gisteren afgehaald op de ambassade, meester. Er wordt een tweede maal gebeld. Niemand reageert.

Rog.: Goed zo. Leg die dolk op mijn bureau.

Fumio: Ja meester (groet)

Wil af, doch plots wordt de deur opengeschoven en een jonge vrouw stormt letterlijk binnen. Men ziet onmiddellijk dat ze licht beschonken is.

Fumio: Maar juffrouw...

Rog.: Hoe ben jij hier binnengeraakt ? de butler is hier.

Diana: Ik heb tweemaal gebeld en uiteindelijk heeft de dienstmeid mij binnengelaten.

Dia. heeft een regenmantel op de arm. Ze hangt hem aan de kapstok.

Dia.: Oef ! wat is het warm vandaag.

Ze gaat naar Rog. en wil hem omhelzen. Deze trekt zich terug.

Dia.: Wel liefste, wat is er met jou ?

Fumio verdwijnt stilletjes.

Rog.: Wat kom je hier doen en dan nog in die toestand ?

Dia.: Toestand ?

Rog.: Je hebt gedronken.

Dia.: Ja, en dan ? (schaterlacht nu en dan, zelfs ongepast)

Ik kwam zo maar eens langs.

Rog.: Luister, ik vind je aanwezigheid hier ongepast.

Dia.: Ongepast ? (neemt een sigaret uit haar handtas en steekt die aan met een aansteker die ze van uit de hoogte op tafel laat vallen)

Rog heftig: Zeker, ongepast !

Dia. loopt maar steeds met lichte tred door de kamer.

Rog.: Je hebt mijn brief toch ontvangen, hoop ik ? En gelezen ook ?

Dia.: Och ja, dat pamflet van jou ! ik vond het deze morgen in mijn brievenbús.

Rog.: Dat is dan voldoende zo. Je kunt gaan.

Dia. geeft geen acht op dit gezegde en vervolgt:

Ik dacht zo bij mezelf, mijn lieveling smacht naar mij en weet niet wat uitgedacht om mij hierheen te lokken.

Rog

Rog.: Neen Diana, het is ernst.

Dia. verandert plots van toon en wordt sarcastisch. Ze haalt een briefomslag uit haar handtas, haalt er de brief uit en leest:

Diana, hm. dat klinkt nogal koud, eh ! enfin:

Diana, ik heb besloten een eind te stellen aan onze verhouding. Het is volkomen nutteloos aan te dringen. Mijn besluit staat vast. Ik keer terug naar Japan."

Wat een stijl, zeg ! 't Is bijna een telegram ! Neen, meneertje, zo niet, he !

Rog.: Ik herhaal, het is nutteloos aan te dringen.

Dia.: Zo, zo. Meneer komt zich bij mij beklagen dat hij gehuwd is met een ijsberg, dat hij niet kan leven zonder liefde, wekt mijn medelijden op, brengt er mij toe mijn beste vriendin Anne te veraden; ik word zijn maitresse om later zijn bankier te worden en nu plots... voilà fini... meneer gaat naar Japan. Héla ventje, eerst mijn geld terug en (heftig) met interest, hoor! Neen zo gemakkelijk geraak je van mij niet af !

A propos, wat doe je met Anne ?

Rog.: Ik wil van haar scheiden. Wat zij voor de rest vermag laat mij koud.

Dia. kwaad: Zo, zo. Die heb je ook opgevreten (zachter) Kom, Roger, steek dat alles uit je hoofd en laat ons verder samen gelukkig zijn.

Rog.: Dat kan je niet begrijpen. Ik ben Boeddhist geworden, zie je en het Boeddhisme is een leer...

Dia.: Ja, ja. Zwijg maar, dat liedje heb ik al eerder gehoord.

Rog.: Zo, dan hebben we mekaar niets meer te vertellen.

Dia.: Maar dat loopt zo niet af, hoor. Blijven zal je !

Rog.: Wie zal mij daartoe dwingen ? Jij ? (spotlach)

Dia.: Neen, dit hier.

Heeft ondertussen een revolver uit haar handtas gehaald, begeeft zich achter Rog. en bedreigt hem met het wapen. Rog. blijft kalm, trekt plots de arm die het wapen vasthoudt over zijn schouder en wringt de pols om. Diana slaakt een kreet van pijn en het wapen valt op de grond. Rog. raapt de revolver op en steekt hem in de zak van zijn kimono. Diana loopt wenend buiten langs deur rechts. Rog. heft de armen op naar het Boeddhabeeld en zuchtend: Wat een volkje ! Ik walg er van . Ja, nu maak ik me klaar voor

het vertrek, liefst zonder dat Anne en die bemoeial van een Pat. er iets van merken.

Anne komt nogal haastig binnen uit deur rechts en gaat naar tafeltje rechts waar ze uit haar handtas een sigaretten etui neemt. Ze wil terug buiten als Roger haar weerhoudt.

Rog. bars: Wat is dat ?

An.: Mijn sigaretten die ik vergeten was.

Rog.: Dat bedoel ik niet. Wat hou je in je hand ?

An. schouderophalend en naar deur tuin gaande: Wel, mijn sigaretten dat is alles.

Rog.: Toon dat eens, maar dat is verdorie een gouden etui !

An.: Maar neen, het is maar namaak.

Rog.: Geef hier (steekt zijn hand uit. An. trekt haar hand dat de etui vasthoudt terug. Rog. neemt haar bij de pols, zijde etui en wringt hem lichtjes om.

An.: Aai, je doet me pijn.

Rog.: Geef hier, zeg ik je ! (wringt de etui uit haar hand)

An. verbrouwereerd! Geef mijn etui en mijn sigaretten terug !

Rog. opent de etui en schudt de sigaretten op de grond:

Rog.: Daar, raap ze op (de etui bezierende) Zie je wel dat het goud is waar haal je die vandaan ?

An. half schreiend! 't Is de etui van mijn vader, een herinnering.

Rog. sarcastisch: Nu is hij van mij ! Hij is geld waard... terwijl je hier bent, neem die boel van tafel en draag hem in mijn bureau. Hij bedoelt zijn boek, allerhande kleine voorwerpen en een petroleumlamp.

An. schuchter: Waarvoor heb je een butler ?

Rog. bars: Geen kommentaar, draag dat in mijn bureau.

An.: Ik ben je slavin niet (gaat naar deur tuin) (Rog. neemt haar bij de arm en trekt ze terug half scene).

Rog.: Wat zullen we nu hebben ? Ruim op en verdwijn !

An. plots opstandig stampt met de voet op de grond.

An.: Nee, nee en nog eens nee; ik doe het niet !

Fumio op van deur hall; komt tussen.

Fumio: Ik zal het doen, meester (gaat naar tafel en wil de voor-

werpen nemen)

Rog.nijdig:Afblijven ! Ik heb het haar bevolen ! (tot An.) Jij zal het doen !

An.terug schuchter trekt zich een weinig terug.

Je neemt daar juist mijn gouden etui en nu...

Rog.: Raap die sigaretten op !

An.loopt naar deur tuin en roept: Doe het zelf !

Rog.meer en meer opgewonden springt naar An.en geeft haar een kaakslag.

An.: Lafaard !

Rog.buiten zichzelf: Wat zeg je ? Misbaksel, je bent zelfs niet in staat kinderen te krijgen.

An.: Ben je zeker dat het mijn fout is ?

Rog.wat meer bedaard: Maak het dan goed door beter te dienen.

An.: Ik herhaal dat ik je slavin niet ben !

Rog.schiet plots woedend op en heft dreigend de hand op.Plots wordt zijn arm krachtdadig weerhouden.Het is John die langs deur rechts binnenkwam.

John: Word je gek, Roger ? Een vrouw slaan !

Rog.rukt zijn arm moeizaam los en wil John te lijf. John wijkt een weinig terug en zegt:

John: Neen vent, ik ga niet in de cel voor jou ! Lafaard !

Intussen is Pat.ook ingekomen van deur rechts en zegt:

die mannen gaan toch niet vechten ? (tot An.)Wat is er met jou gebeurd ?

John: Roger sloeg haar.

Pat.verontwaardigd: Wat zeg je ? (tot Rog.) Ben je niet beschaamd of ben je helemaal gek geworden ?

Rog.nog altijd woedend, tot Pat: Met wat behoeven jullie je toch ?

Pat handen in de heupen, uitdagend: Nog eens, het betreft hier mijn zuster, hoor, of ben je dat soms vergeten ?

(tot An.): Kom kindje, ga wat rusten(neemt An.bij de schouder)

Rog.spottend: Is ze soms moe ?

Pat.nijdig: Ik zou je kunnen vermoorden(plots heftig)en was je mijn man, het ware al gebeurd ! (af met wenende An.)

John: Maar wat staat die mikado daar nog te doen ? vooruit man, hoepel op ! Eruit zeg ik je !

Fumio beziet Rog. en deze doet hem teken weg te gaan. Fumio af deur tuin met de voorwerpen die op tafel lagen en stonden.

John spottend: Waarom heb je die petroleumlamp nodig in klaarlichte dag ?

Rog.: Het is een soort talisman die ik gekregen heb in Japan van een vorstelijk persoon.

John: Ho!ho! je had hoge relaties ginder.

Rog. spottend Ja (maakt aanstalten af te gaan. John houdt hem tegen) Kom eens hier, man. Ik moet je spreken.

Rog. wat nijdig: Wat nu weer ? Vooruit dan maar (zet zich benen gekruist op een rieten mat en nodigt John uit hetzelfde te doen. Deze zet zich naast Rog.

John: Ik vind een stoel toch gemakkelijker, hoor.

Rog.: Dat is goed voor de benen en de kniën.

John: Wat is er eigenlijk hier gebeurd gedurende onze afwezigheid ? We zijn pas drie maanden weggeweest en ik heb de indruk in een soort hel terecht te komen. Dat kan zo niet blijven duren, hoor!

Rog.: Waar ben je zo allemaal geweest ?

John wat kalmer: Je ontwijkt mijn vraag. Je zult met mij akkoord gaan dat deze toestand tussen jou en An. niet kan blijven duren. Wat ben je zinnens ?

Rog.: Ik versta niet waarom je zo arrongant bent tegenover mij. We kennen elkaar nu al lang genoeg, eh ! Reeds aan de universiteit waren we vrienden; je weet dat ik steeds voorliefde had voor het Oosten, ik heb immers orientalistiek gestudeerd. Na mijn studies kreeg ik een betrekking in Japan en ja.. daar kreeg ik het te pakken. ~~John~~

John: Wat kreeg je te pakken ?

Rog.: Wel ja; ik werd als een volwaardige Japanner.

John: Maar dat is toch allemaal geen reden om zo te keer te gaan.

Rog.: Na een paar jaar nam ik ontslag in de Europeese firma die mij naar ginder zond en voilà ik bleef er.

John geniepig: Leefde je daar alleen ?

Rog. zichtbaar verveeld: Ja en neen, enfin dat heeft geen belang. Ik kreeg contact met het Boeddhisme en besefte dat dit geloof